Parnasizm Akımı

Parnasizm Nedir Ne Demektir Kısaca Özet

Fransız romantizminin aşırı duygusal diline karşı bir tepki olarak Parnasizm, 1850'lerden itibaren ortaya çıkan bir edebi akımdır. Parnasizm akımı, poeziyi realizm ve natüralizm etkisi altında nesnelliğe ve kesinliğe yönlendirmiş ve Fransız romantizminin duygusal anlatımından uzaklaşmıştır.

Parnasizm terimi, Yunan mitolojisinde önemli bir yere sahip olan Parnassos Dağı'ndan türetilmiştir. Bu dağ, ilham perilerinin yaşadığı ve sembolik olarak şairlerin de ilham aldığı bir yer olarak kabul edilir. Parnasyenler, bu dağın sembolizmini, eserlerini topladıkları "Le Parnasse Contemporain" adlı dergiden alırlar ve bu dergi, parnasizmin yaygınlaştığı dönemin önemli bir kaynağıdır.

Parnasizm, 1866-1867 yıllarındaki bu derginin yayınlanma tarihi olarak kabul edilir, ancak parnasizmi temsil eden şairlerin birçoğu bu dönemden önce de dikkate değer eserler vermiştir. Bu akımın geliştiği yıllarda romantizm akımı, realizm akımı, natüralizm akımı ve sembolizm akımı gibi diğer edebi akımlar da etkili olmuştur. Her ne kadar bu akımlardan herhangi biri belirli bir dönemde etkisini kaybetmiş gibi görünse de, bu akımların temsilcileri kendi estetik anlayışlarına sadık kalarak eserler üretmeye devam etmişlerdir. Bu bağlamda, parnasizm birçok edebiyat akımlarının etkilerini içinde barındıran karma bir harekettir.

Parnasizm Akımının Temelleri – Doğuşu – Ortaya Çıkışı

Parnasizmin kökenlerine ve gelişimine daha derinlemesine bir bakış açısı getirildiğinde, bu edebi akımın salt bir romantizm karşıtı olarak değerlendirilmemesi gerektiği anlaşılır. Parnasyenlerin öncülerinden Théophile Gautier, Théodore de Banville, ve Leconte de Lisle, gençlik yıllarını romantizmin hüküm sürdüğü bir dönemde geçirdi ve bu akımın etkisi altında eserler üretti. Gautier, romantizmin önde gelen temsilcilerinden Victor Hugo'nun "Hernani" adlı eserindeki klasiklere karşı başlattığı isyanın yanında yer almış bir şairdir.

Parnasizmin ilk evresinde, bu isimler akımın temellerini atmış ve parnasyen şiirin öncüleri olarak kabul edilirler. Daha sonraki evrede ise Sully Prudhomme, François Coppée ve José-Maria de Hérédia gibi şairler ikinci nesil parnasyenler olarak ortaya çıkarlar.

Parnasizm, Victor Hugo'nun "Hernani" eserinin 1830'da yayımlanmasının ardından romantik tarzda yazılan eserlerin artmasıyla doğmuş ve romantizm, Fransız İhtilali'nin etkisiyle baskın bir akım haline gelmiştir. Ancak bu dönemde romantikler arasında da farklı görüşler ortaya çıkmıştır. Bazıları sosyal konulara daha fazla ağırlık vermenin gerekliliğine inanırken, diğerleri sanatın salt estetik yaratıma odaklanması gerektiğini savunmuşlardır.

Özellikle Théophile Gautier, sanatın kendi özünden sapmaması gerektiğini savunmuş ve sanatın estetik olana hizmet etmesi gerektiğini vurgulamıştır. Sanatın coşku ve ahlaki mesajlardan arınması gerektiğini öne sürmüş ve güzelliğin özde faydacılığın aksine olduğunu savunmuştur. Bu yaklaşım, Aristoteles'in sanatın yaratıcılığını öne çıkaran görüşüne dayanmaktadır ve klasisizm akımının mükemmeliyetçiliğine bir yolculuğun başladığının işaretini verir.

Bu düşünceler sanat çevrelerinde tartışmalara neden olmuş ve sanatın doğasının anlaşılmasında önemli bir rol oynamıştır. Gautier, bu görüşlerini L'Artiste dergisindeki yazılarında daha da derinleştirmiştir. Parnasyen hareketin kurucularından olan Gautier'nin düşünceleri, akımın temel felsefesini şekillendiren önemli öğelerden biridir.

Sanat anlayışımızın temelini, sanatın özerkliğine sıkıca inanmamız oluşturur. Bizler için sanat, sadece bir araç değil, aynı zamanda bir amaçtır. Sanatın gözümüzdeki rolü, güzellik ve ifadeyi amaçlayan saf sanatın dışındaki sanatçılara pek uygun düşmez. Şekil ve düşünce ayrımını anlayamayan veya bu iki öğeyi birbirinden ayıramayan sanatçılar, bizim gözümüzde gerçek anlamda sanatçı olarak kabul edilemezler. Zira güzel bir şekil, bir güzel düşünceyi temsil eder. Diğer bir deyişle, bir şey ifade etmeyen bir şekil, aslında neyin nesidir? Biz, sanatın ruhsuz bir beden ya da bedensiz bir ruh olduğu fikrini anlamlandıramıyoruz, en azından bizim faaliyet alanımızda böyle değil.

Fransız romantik şiirinin belirgin eserlerinden biri olan Lamartine'in "Meditations" (1820) eseri, romantik şiire büyük etkide bulunmuştur. Özellikle Lamartine'in eserindeki duygusal ve içe dönük yapıyı hedef alarak, şiirin dışsal yapısının ve biçiminin güzelliğine odaklanılması gerektiğini savunuruz. Sanatın ebediyete taşınabileceğine inanırız, çünkü her şeyin geçici olduğunu kabul ederiz. Şehirler zamanla yıkılabilir, ancak sanat eserleri bu yıkıntıların üzerinde varlığını sürdürmeye devam eder. Bu nedenle, güzel sanatın, ölümsüz bir değere sahip olduğuna inanırız.

Cevdet Perin, Théophile Gautier'in bu şiir anlayışını Victor Hugo'dan özümsediğini öne sürmektedir. Ona göre, 1829'da yayımlanan "Les Orientales" adlı şiir koleksiyonundaki dizelerde, Hugo, Lamartine'in şiirinde eksik bulduğu yönleri tamamlamaya ve doğuya ait imgelere olabildiğince çok renk, şekil ve uyum katmaya çalışmıştır. Fransız şiirinin en zarif örneklerini içeren bu kitap, sadece Gautier için değil, aynı zamanda Baudelaire ve Leconte de Lisle gibi birçok şair için de ilham kaynağı ve örnek olmuştur. Bu durum, 19. yüzyıl Fransız şiirinin bir bütün olduğunu ve bu yüzyılda doğan çeşitli şiir akımlarının nasıl birbirine bağlı olduğunu göstermektedir.

1830'dan sonra, romantik ekolün hüküm sürdüğü bir dönemde, şiir sahasında iki temel akım belirmiştir: Birincisi, Lamartine geleneğini sürdüren ve yalnızca iç dünyadan bahseden samimi şiir akımıdır; ikincisi ise özellikle dış dünyadan bahseden ve şairin bir ressamdan farklı olmadığını, kalemini bir fırça gibi kullanması gerektiğini savunan "sanat sanat içindir" ekolünün pitoresk şiir akımıdır. Bu iki akım, farklı şiir geleneği ve anlayışları temsil etmektedir.

Parnas Okulu’nun Kuruluşu

Önceleri dağınık bir şekilde bulunan “sanat sanat içindir” taraftarları arasında belirginleşmeye başlar. Bu dönemde, özellikle Théodore de Banville, bu akımın oluşmasında önemli bir rol oynar. Banville, ortaçağ şiir türlerinden balad ve rondel gibi biçimlerde, zengin uyaklar ve ses yinelemelerinin oluşturduğu ritmik şiirler yazarak betimleyici bir dil kullanır. Bu tarz, serbest şiir taraftarları tarafından eleştirilse de önemli bir etki yaratır. Ayrıca Banville, Théophile Gautier ile birlikte genç şairleri teşvik ederek Parnas Okulu’nun hızla kurulmasına katkı sağlar.

Parnas Okulu’nun kurucuları ise Catulle Mendes ve Leconte de Lisle’dir. Bu iki şair, “sanat için sanat” anlayışını daha sistemli bir şekilde geliştirme çabası içindedirler. Ardından, Sully Prudhomme, Josée-Maria de Hérédia ve Paul Verlaine gibi genç şairler de bu akıma katılarak eserlerinde Parnas Okulu’nun etkisiyle daha belirgin bir kimlik oluştururlar. Bu sayede, “sanat için sanat” anlayışı daha tutarlı ve disiplinli bir şekilde geliştirilebilir hale gelir.

Parnas Okulu’nun ilk oluşumu, Catulle Mendes’in La Revue fantaisiste adlı dergisi etrafında (1861) gerçekleşti. Daha sonra, bilimsel şiiri savunan La Revue du Progrés dergisi (1863) izledi. Leconte de Lisle, bu iki derginin yazarlarına ek olarak biçimciliği savunan gençleri L’Art dergisinde bir araya getirdi (1865-1866). Bir süre sonra bu derginin adı Parnas Contemporain (**Çağdaş Parnas**) olarak değiştirildi. Bu dergi, yeni şiirin kuramsal tartışmalarına ev sahipliği yapmanın yanı sıra, ileride çok ünlü olacak ama o dönemde adları pek bilinmeyen şairlerin tanınmasına da katkı sağladı.

Amaçları “saf şiir”i bulmaktı. Ancak bu ekolün ömrü, kurucu Leconte de Lisle’nin ulaştığı estetik seviyeye ulaşamaması, Baudelaire ve Verlaine gibi önde gelen şairlerin erken ayrılması ve Alman-Fransız Savaşı’nın patlak vermesi nedeniyle pek uzun sürmedi. 1866’da kurulan bu okul, 1870 itibarıyla giderek zayıflayarak **sembolizm** gibi yeni akımlara yerini bıraktı. Parnas Contemporain’in 1876’da son kez yayımlanması, Parnasyenlerin dağılmalarını hızlandırdı.

Parnas Okulu, öncesinde romantiklere, natüralistlere ve sembolistlere karşı şiddetli tartışmalara girişti. Romantikler, Parnasyenlerin yıkmak istediği türdü. Kendilerini toplumdan soyutlanmış ve duygusuzlaşmış olarak gördüler. Natüralistler ise Parnasizmi ahlaki ve toplumsal bağlamdan

kopmuş bir anlayış olarak eleştirdiler. Parnasyenler, aynı zamanda sembolistlerle sert bir çatışma içine girdi. Heredia'nın 1893'te yayımlanan Les Trophées (Ganimetler) eseri, Parnasizmin doruğu olarak kabul edilirken, içinde sembolizm akımına gönderme yapan bazı şiirlerle Parnasyen şiirin sona erdiği işaretini veriyordu.

Parnasizmin bir akım olarak uzun süreli bir birliktelikten ziyade, ortak bir estetik anlayışın ürünü olarak görülmesi, onun tarihi kadar estetik yönünü de incelememiz gerektiğini gösteriyor. Bu akımın sanatsal ilkelerinin bir anlayışını belirledikten sonra, temsilcileri, görüşleri ve eserleriyle birlikte ele alarak konuyu daha iyi anlayabiliriz. Bu nedenle önce sanatsal ilkelerle başlamak istiyoruz.

Parnasizm Akımının Özellikleri Nelerdir Maddeler Halinde:

1. Biçime Odaklanma: Parnasyenler, şiiri öncelikli olarak bir biçim sanatı olarak görürler. Şiirdeki dış yapının, dizelerin yapısal düzeninin, sözcük sıralamasının ve ses uyumunun önemini vurgularlar.

2. Ölçü ve Uyak Özeni: Biçim güzelliği, özellikle ölçü ve uyak konusunda titizlikle işlenir. Şairler, dizelerin ölçüsünü korumaya ve uyakları mükemmel bir şekilde seçmeye özen gösterirler.

3. Duygunun Yerine Düşünce: Parnasizmde duygusal içerikten çok düşünsel unsurlara odaklanılır. Betimlemeler detaylı ve canlıdır, ancak duygu ifadesi ikinci planda tutulur.

4. Eski Yunan Mitolojisi ve Klasik Temalar: Parnasyen şairler, Eski Yunan mitolojisine büyük bir hayranlık duyarlar. Bu nedenle eserlerinde klasik temalar ve Yunan mitolojisi sıkça karşımıza çıkar.

5. Sone Tarzı Şiirler: Parnasyenler, şiirlerini genellikle "sone" tarzında yazarlar. Sone, klasik bir şiir biçimi olup, Parnasizm için ideal bir araçtır.

Parnasizmin Estetik İlkeleri Nelerdir

1. Biçimcilik ve Şekil Özellikleri: Parnasyenler, sanatta fayda düşüncesini bir kenara bırakarak estetik kaygıları merkeze alır. Onlar için sanat, sadece sanatın kendi kuralları ve özgünlüğü etrafında şekillenir. Bu anlayış, kusursuz olanı yakalamak için "arı şiir" arayışına dönüşür. Bu şairler, kendilerini titiz estetler olarak kabul ederler ve eserlerini yıllar süren özverili çalışmaların ürünü olarak ortaya çıkarırlar. Şiirlerini ince işçilikle şekillendirirler ve sonuca ulaşabilmek için özverili bir çaba sarf ederler. Onlar için şiir, malzemenin en verimli şekilde kullanılması gereken bir sanat dalıdır ve şiiri mükemmelleştirmek istedikleri yön, genellikle biçim ve şekil olur. Vezin, kafiye (uyak), ahenk, mısra uzunlukları, dize yapıları, nazım biçimleri gibi dışsal özelliklerin kusursuzluğu için özen gösterirler.

Yüzey yapının, adeta bir mermer heykelin pürüzsüz güzelliği gibi mükemmel olması için sarf ettikleri çaba, bir noktada onları ortak nazım şekillerine yönlendirir. Bu amaçla, şekil mükemmeliğinin en açık biçimde görüldüğü rondel ve özellikle sone gibi nazım şekillerine sıklıkla başvururlar. Yazımı zor ve özen gerektiren sone, Parnasyenler arasında özellikle Heredia tarafından ustaca kullanılır. Divan şiiri estetiğiyle yetişen Yahya Kemal Beyatlı, Heredia'nın şiiriyle tanıştıktan sonra Avrupa'da şiir anlayışının nasıl değiştiğini kendi ifadeleriyle dile getirir: "Avrupa'nın klasikleri ve romantikleri oraya varmadan önce mutlaka bir elden geçirilmiş gibiydi."

Parnasizmin mükemmellik anlayışı, şekil özelliklerine odaklanmıştır, ki yukarıda bahsedildiği gibi mükemmel bir şekil peşindedirler. Onlar için, plastik sanatların görsel mükemmeliği yaratma

ilkesini şiire aktarmak önemlidir. Bu nedenle, eski, zor ve ustalık gerektiren nazım şekillerine ilgi gösterirler ve bu şekilleri aslına uygun bir şekilde uygulama çabasındadırlar. Örneğin Heredia, Parnasizmin başyapıtı kabul edilen "Ganimetler" adlı eserinde sonelerini klasik kafiye kurallarına tamamen sadık kalarak yazar. Bu, Parnasizmin mükemmeliyet arayışının temel unsurlarından birinin kafiye olduğu anlamına gelir. Kendisine "kafiyeci" unvanını takan Théodore de Banville ise şiiri "Kafiye Sanatı" olarak görür ve şiirin temel taşı olduğunu savunur.

2. Ritim ve Ahenk: Parnas Okulu'nun şiirinde, zengin uyaklar, seslerin özenle düzenlenmesi ve dize yapılarının ustaca kullanılmasıyla birlikte belirgin bir müzikalite bulunur. Parnasyen şiirin biçimsel mükemmelliğinin temelinde, plastik sanatlardaki kontrast yaratma prensibi yer alır. Bu nedenle, Parnasizm, modern şiir veya sembolist şiir gibi içsel bir uyumun spontane geliştiği bir anlayışı benimsemez.

Şairler, dışsal bir düzen üzerine inşa edilmiş, şiirin yüzeyinde belirgin bir ritmi vurgularlar. Bu, gazel, kaside, sone, terza-rima gibi önceden tanımlanmış kalıplar içinde şiir yazma geleneğinin bir sonucudur. Şairler için önceden belirlenmiş bir kalıp vardır ve şair, bu kalıbı yaratıcı ve özgün sözcüklerle doldurarak eserini oluşturur. Bu, Parnasizm'in şiirdeki dikkat çeken estetik özelliklerinden biridir ve şiirlerini müzikal bir düzende sunarlar.

3. Konular: Parnasizm, sanatın öncelikli olarak biçim ve estetik kurallarını vurgulayan bir akımdır ve bu nedenle içerik konusunda daha geri planda kalır. Konu, Parnasyenler için sadece görsel bir şölen yaratma aracı olarak görülür. Romantizmin klasizme tepkisi olarak başlayan romantik hareket, klasiklerin konularını devralmaz.

Parnasizm ise romantizme bir tepki olarak, romantizmin konularını geride bırakır. Ancak ilginç bir gelişme yaşanır; bir nesil sonra, parnasyenler klasik konulara geri döner. Yunan mitolojisi ağırlıklı olmak üzere Doğu kültürleri ve mitolojileri, İskandinav ve Alman efsaneleri, tarihî olaylar, dinler tarihi gibi konular şiire dahil edilir. Ayrıca, bazı Parnasyen şairler, felsefeye ilgi gösterirler ve felsefi konuları da şiire dahil ederler.

Parnasizmin romantizmden kopuşu duygulardan, lirizmden ve öznellikten de kopuş anlamına gelir. Romantizmde şiir, genellikle duyguların ifadesi olarak algılanmıştır, özellikle aşk gibi derin duygular şiirin merkezindedir. Ancak Parnasyenler, duygulardan mümkün olduğunca uzaklaşarak egzotik manzaralara ve dış güzelliklere odaklanır. Toplumun sorunlarına duyarsız kalmaları nedeniyle, egzotik ülkelerin manzaralarını, dışsal güzellikleri resmederler.

Parnasizm, aynı zamanda hızla değişen kaotik çağlarından kaçarak eski zamanlara ve medeniyetlerin yaratıldığı güzel günlere yönelir. Savaş meydanlarının sesleri, atların kişnemeleri ve kılıç sesleri, şiirin kendine özgü ritmi ve orkestrasyonu içinde sunulur.

Parnasizm, natüralizmin romanı sadeleştirmesi gibi şiiri "ilmileştirmek" ister. Bu, pozitivist bir bakış açısından kaynaklanır ve şairleri somut gerçekliklerle uğraşmaya yöneltir. Duygulardan çok somut gerçekliklere odaklanırlar. Doğa, parnasizmin en önemli temalarından biridir. Onlar için doğayı olduğu gibi ve duygulardan uzak bir şekilde nakletmek önemlidir. Ancak bu nedenle Parnasyenler eleştirilmişlerdir, çünkü toplumsal meselelere duyarsız kalarak şiiri, toplumu dönüştürme işlevinden uzaklaştırmışlardır.

4. Betimleme ve Objektiflik: Parnasyen şairler, resimsel güzellikleri şiirlerinde yakalamayı hedeflerler, bu nedenle şiirleri göz alıcı renklerin zengin bir paletini sunar. Ancak bu görsel şölen, duygu dolu bir içerikten ziyade nesnel bir betimlemeyi yansıtır. Doğanın şairin iç dünyasına işaret etmediği, yalnızca bir nesnenin yüzeysel tanımı olur. Parnasyenlerin şiiri ilmileştirme çabası, öncelikle belirli olayları ve nesneleri tanımlamakla sınırlıdır.

Kendi kişisel duygusal yönlerini öne çıkarmak yerine, doğayı olduğu gibi anlatmaya çalışan şairler, "betimleyici" şiirle sonuçlanır. Pozitivizmin objektiflik ilkesine sıkı sıkıya bağlı kalmak, şiirin çoklu anlam yaratma ve imgeler oluşturma yeteneğini geri plana itmiştir. Bu nedenle, parnasyenlerin şiirleri özellikle nesnel betimlemeler üzerine odaklanmıştır ve kişisel içsel dünyalarını daha az yansıtmıştır.

Türk Edebiyatında ve Şiirinde Parnasizm Etkileri ve Türk Temsilcileri

Parnasizm, Fransa'da 19. yüzyılın sonlarında ortaya çıkan ve edebiyatı derinden etkileyen bir akımdır. Türk edebiyatında da bu etkiler görülmüş, birçok önemli şair bu akımın etkisi altında eserler üretmiştir. Parnasizm, Türk edebiyatına Servet-i Fünun edebiyatı döneminde girmiştir. İlk izlerini Cenap Şahabettin gibi şairlerde görmemize rağmen, bu akımın en belirgin etkileri Tevfik Fikret'in eserlerinde görülür.

Ayrıca, Yahya Kemal de bazı yönleriyle parnasizmden izler taşıyan bir şairdir. Parnasizm, Türk edebiyatının gelişiminde önemli bir dönemeç olmuş ve birçok şairin eserlerine yön vermiştir. Bu akımın estetik anlayışı ve biçimsel özellikleri, Türk edebiyatının zengin ve çeşitli bir geleneği içinde önemli bir yere sahiptir.

Parnasizm Akımının Dünya Edebiyatındaki Önemli Temsilcileri

Sully Prudhomme (1839-1907): Gençlik yıllarında mühendis olma hayali kurmasına rağmen gözlerindeki bir hastalık nedeniyle eğitimini yarıda bırakmak zorunda kalan Prudhomme, bu dönemden sonra edebiyata yönelir. Hukuk ve felsefe alanlarında da eğitim alır, bu onun düşünsel zenginliğinin temelini oluşturur. İlk şiir kitabı olan "Stances et Poémes" (Stanslar ve Şiirler, 1865) ile edebiyat dünyasının dikkatini çeker ve ünlü eleştirmen Sainte-Beuve tarafından övgüyle karşılanır. Prudhomme'un belirgin özelliklerinden biri, şiirine felsefi derinlik katmasıdır.

Parnasizm akımına katıldıktan sonra felsefi bir boyut kazanan Prudhomme, şiirlerinde düşünceyi ön plana çıkarır. Ancak ilerleyen dönemlerde bu felsefi yaklaşımı daha da ileri taşır ve şiiri, bilimsel gelişmelere dayalı bir biçimde ilmileştirme çabası içine girer. Başlangıçta geniş kitlelerce sevilen şiirleri, felsefi dönüşümü nedeniyle daha dar bir okuyucu kitlesi tarafından takdir edilir.

Sanatçının önemli eserleri arasında "De La Guerre" (Savaşın İzleri, 1870), "Les Destins" (Kaderler, 1872), "La Révolte de Fleurs" (Çiçeklerin İsyanı, 1872), "Les Vaines Tendresses" (Boş Muhabbetler, 1875), ve "Le Bonheur" (Talih, 1888) bulunur. Bu eserler, Prudhomme'un edebiyat dünyasına kazandırdığı önemli yapıtlardır ve farklı dönemlerdeki eserlerindeki evrilişi gösterir. Nobel Edebiyat Ödülü'ne layık görülen Prudhomme, edebiyata getirdiği düşünsel boyut ve ilmilik çabalarıyla edebiyat tarihinde özel bir yere sahiptir.

Leconte de Lisle (1818-1905): Romantizmin ardından Parnasizmin oluşum döneminde özellikle dikkat çeken ve bu estetiğin gelişiminde önemli bir rol oynayan şairlerden biridir. Onun kışkırtıcı dil ve üslubu, Parnas estetiğin temellerinin atılmasına büyük katkılarda bulunmuştur. Leconte de Lisle, edebiyat tarihine geçen uzun epik şiirlerden ziyade kısa şiirleriyle tanınmıştır. Bu kısa şiirler, özellikle Parnasizmin vurguladığı estetik unsurlara odaklanmış ve bu akımın özünü temsil etmiştir.

1848 İhtilali sırasında bir cumhuriyetçi olarak yer alarak cumhuriyet rejimini savunmuş ve kiliseye karşı yazılar yazmıştır. Ancak ilerleyen yıllarda, sanatçının politikadan uzak durması gerektiğini düşünmüş ve sanatını siyasetten ayrı tutmuştur. Bu, sanatsal üretimine yeni bir yön vermesine neden olmuştur.

İlk şiir kitabını 1852 yılında yayımlayan Leconte de Lisle, tüm eserlerini "Antik Şiirler," "Barbarlık

Şiirleri," ve "Trajik Şiirler" adlı kitaplarda toplamıştır. Ayrıca ölümünden bir yıl önce 1895'te yayımlanan "Son Şiirler" adlı eseri de önemlidir. Şiirlerinde, Yunan, Hint, İskandinav efsaneleri ile Yahudilik ve Hristiyanlık dinlerine ayrıca ilgi göstermiştir. Bu, onun eserlerindeki kültürel ve mitolojik zenginliği yansıtan bir özelliktir ve bu şekilde Parnasizmin etkisi ve katkısı daha da belirginleşir.

François Coppée (1842-1908): François Coppée, özellikle "Le Passant" (Yolcu, 1889) adlı oyunuyla dikkatleri üzerine çekmeye başlamış önemli bir yazardır. Ancak onun en bilinen eseri, "Les Humbles" (Alçakgönüllüler, 1872) adlı şiir kitabıdır. 1884 yılında Academie Française'e kabul edilen Coppée, 1889'da yaşadığı bir rahatsızlığın ardından fikirsel olarak önemli bir değişim geçirmiştir.

Başlangıçta, ilim ve felsefeye dair temaları işlemeye çalışan Coppée, daha sonra eserlerini geniş kitlelerin anlayabileceği bir dilde yazma yoluna gitmiştir. Hatta zaman zaman şiirini, tamamen farklı bir yaklaşımla, siyasi bir araç olarak kullanmıştır. 1898 tarihli "La Bonne Souffrance" (Tatlı Istırap) adlı romanı gibi eserler de yazarın bu dönemine aittir.

Sanatçının eserlerinden biri olan "Le Luthier de Cremone" (1876) adlı eser, Türkçeye "Kremon'lu Kemancı" olarak çevrilmiştir. François Coppée'nin kariyeri, zaman içinde farklı dönemlere ait eserlerle şekillenmiş ve bu dönemlerdeki değişimler hem edebiyat hem de siyasi açıdan dikkat çekicidir.

Théophile Gautier (1811-1872): Edebiyat dünyasına önemli katkılarda bulunmuş olan Théophile Gautier, aynı zamanda şair, romancı, eleştirmen ve gazeteci kimliğiyle de bilinir. Onun kariyeri romantizmden parnasizme doğru geçişteki estetikçi ve natüralist düşüncelerle büyük önem taşır.

Edebiyat dünyasına romantizm akımı içinde adım atan Gautier, romantik şiirin öncü isimlerinden olan Gerard de Nerval (1808-1855) ile yakın bir dostluk geliştirmiştir. Ayrıca, Victor Hugo'nun romantizminin birçok yönünü şekillendiren "Hernani" adlı eseriyle ilgili tartışmalarda Hugo'yu cesaretle savunmuştur.

Gautier, ilk şiirlerini 1830'ların başında yayımlamıştır ve özellikle "Albertus" adlı uzun şiiriyle genç bir ressamın hikayesini anlatmıştır. Ancak bu dönemlerden itibaren romantizmden uzaklaşarak "sanat sanat içindir" görüşlerini benimsemeye başlamıştır. Özellikle "Mademoiselle de Maupin" (1835) adlı romanının önsözünde, sanatın salt güzellik peşinde olması gerektiğini ve ahlaki bir yükümlülük taşımadığını vurgulamıştır.

"Mine ve Kamayö" (1852) adlı kitap, Théophile Gautier'nin bu düşüncelerini Parnasizmin estetik anlayışıyla birleştirdiği bir eserdir. Bu kitap, aynı zamanda Banville ve Lisle gibi takipçileri için de ilham kaynağı olmuştur.

Gautier'in sanat alanındaki etkisi sadece yazılarla sınırlı değildir. Ayrıca "Ölü Âşık Avatar" (1857) gibi hikayeleri, "Giselle" gibi önemli bale eserleri ve oyunları ile tanınmıştır. Ayrıca seyahat yazıları da onun farklı yönlerini keşfetmesini sağlamıştır. Théophile Gautier, çok yönlü bir sanatçı olarak romantizm ve sonrası dönemdeki edebi gelişmelere önemli katkılarda bulunmuştur.

Jose-Maria de Heredia (1842-1905): Küba kökenli bir Fransız şair olan Heredia, parnasyen anlayışla tanışmasını dostu Lisle sayesinde gerçekleştirdi. Parnasyen hareketin önde gelen isimlerinden biri olan Heredia, şiir dünyasında önemli bir iz bıraktı.

Heredia'nın en dikkat çeken eseri olan "Les Trophees" (Ganimetler-Yadigârlar, 1893), 118 sone ve bazı uzun şiirlerden oluşur ve parnasizmin zirvesine ulaştığı eserlerin başında gelir. Bu kitap,

parnasist estetiğin zirvesini temsil ederken aynı zamanda sembolizmin doğuşuna bir kapı aralar. Şairin farklı üsluplar, teknikler ve dil oyunları kullanması, bu eseri edebiyat tarihçileri tarafından sembolizme geçişin habercisi olarak kabul edilmesine neden olur.

Heredia, parnasyen hareketin etkisi altında önemli bir yere sahiptir ve eserleri hem parnasyen anlayışın zenginliğini yansıtırken hem de gelecekteki sembolist şairlere ilham vermiştir. Edebiyat dünyasındaki bu etkisi, onun parnasyen ve sembolist akımların köprüsü olduğunu gösterir.

Théodore de Banville (1823-1891): Gautier ve Lisle gibi, Théodore de Banville de sanat kariyerine romantizm akımı çerçevesinde başlamış, ancak zaman içinde sanat anlayışını değiştirerek parnasizmin önde gelen isimlerinden biri olmuştur. İlk şiir kitabı olan "Cariatides" (Karyatidler, 1842) ile romantizmin öncüsü Victor Hugo'nun etkisinde romantik bir tarzda yazmıştır. Ancak hızla romantizmin şiirdeki bazı sınırlılıklarından sıyrılan sanatçı, şiirsel tekniklerdeki ustalığıyla çağdaşlarının önüne geçmiştir.

Banville, şiirdeki kafiyenin temel bir unsur olduğuna inanmış ve balad, rondo gibi eski nazım biçimlerini kullanarak kendisini ifade etmiştir. Bu yaklaşımı, parnasizm hareketinin estetik özelliklerine temel oluşturan bir özellik haline gelmiştir. "Garip Odalar" (1857), Banville'ın en önemli şiir seçkilerinden biridir ve parnasizmin yükselmesine katkıda bulunmuştur. Sanat dünyasındaki bu dönüşüm, Banville'ın romantizmden parnasizme geçişi ve parnasizmin kurucularından biri olarak kabul edilmesini sağlamıştır.